

saaledes som andre Arbeidere samme Steds kunne faae Frihed netop hver anden Søndag, fordi ingen Afbrydelse kan finde Sted i deres Virksomhed, naar ikke det Hele skulde odelægges. Under disse Omstændigheder fandt vi, at en Bestemmelse som den omtalte ikke kunde passe ind i Undtagelserne fra Regelen. Vi mente derimod, at man ved at forandre Ordet „delvis“ i 1ste Linie, som nærmest tyder paa en kvantitativ Deling af Undtagelserne, kunde gjøre det klart, at Indenrigsministeren havde Bemyndigelse til at tilstede Undtagelser med fuldt Hensyn til de konkrete Forhold, saaledes at det samlede Antal Friaage kan blive det samme ved Aarets Udgang, dog at Undtagelserne kun gives med saadanne Begrænsninger, at de ikke gribe forulempende ind i Fabrikernes Gang. Det er dette, der tilsigtes ved Flertallets Vædringsforslag under Nr. 2 til § 3. Vi mente fremdeles, at den anden Undtagelse, at det stedlige Politii skal kunne give Tilladelse til uopfattelige Kjenfelses- og Istandstættelsesarbejder, navnlig af Maskiner og Arbejdsredskaber, ikke for saa vidt er heldigt redigeret, som det kunde synes, at det kun var visse uopfattelige Arbejder, som det stedlige Politii kunde give Tilladelse til, medens Tanken har været — en Tanke, der er ligesaa gammel som Helligdagslovene overhovedet — at der kan gives Tilladelse til alle uopfattelige Forretninger, og at nødvendig Kjenfelse og Istandstættelse af Maskiner og Arbejdsredskaber kun skal staa som Eksempel herpaa. Denne Tanke er udtrykt i Flertallets Vædringsforslag Nr. 3 til § 3. Med disse 2 Vædringer har Udvalgets Flertal fundet, at der vil blive givet Paragrafen en saadan Skikkelse, at den ikke kan medføre nogen Fare for Fabrikkerne, og under denne Forudsætning fandt vi, at man maatte erkjende, at denne Paragraf var en Binding for Hovedformaalet: den offentlige Fred paa Folketjens Helligdage. Endnu skal jeg med Hensyn til denne Paragraf bemærke, at Udvalget har haft under Overveielse, om det skulde være nødvendigt i det 1ste Stykke paa en endnu bestemtere Maade at gjøre det klart, at her er Tale om industrielle Anlæg i egentlige Fabrikvirksomheder, medens der ikke er Tale om saadanne Virksomheder, f. Ex. Meierier paa Landet, hvorom der var Tale ved en tidligere Behandling. Vi fandt imidlertid, at efter den bestemte Udtalelse om Forstaaelsen af denne Passus, som ved Sagens første Behandling faldt fra den høitærede Justitsministers Side, behøvedes dette ikke, idet nemlig selve Ordene og den Formulering, de have faaet, saa bestemt henviser til en anden Lov, som angaar de Fabrikker, der høre under

Fabrikinspektoraterne, at der ikke i Anvendelsen vil være Tvivl om, at det er her, at Grændsen sættes, hvorfor der ingen Nødvendighed er for at udtale det paa en mere udtrykkelig Maade. Udvalget har altsaa ikke stillet Forslag i denne Retning, fordi vi have fundet det overflødigt. Hermed er egentlig udtømt, hvad Udvalget, henholdsvis Flertallet, mener at det er rigtigt at optage i denne Lov. Det har allerede under Sagens første Behandling været paa Tale, at der var ikke Anledning til at vedtage § 5, som angaar Frihed paa Valgdagen, idet den under alle Omstændigheder maatte erkjendes at ligge ganske udenfor Lovens Ramme, og den der givne Regel maatte heller ikke i Realiteten vil medføre nogen heldig Ordning. Det har ligeledes været fremhævet under første Behandling, at Reglerne i § 6, der, som den foreligger, saa langt fra at gaa ud paa yderligere at værne om Helligdagsfriheden, at den snarere tilsigter at formindste denne, ikke er paa sin Plads i dette Lovforslag. Om disse 2 Paragrafers Udstemning af Lovforslaget er der Enighed i Udvalget. Men dernæst har Udvalgets Flertal fundet, at ogsaa § 4 bør udgaa. Det blev ogsaa under første Behandling bemærket, at det ikke vedkommer en Lov om den offentlige Fred paa Folketjens Helligdage at tage Bestemmelse om en vis Frihed paa Grundlovsdagen. Det er for at holde Synspunktet rent, at Flertallet har ment, at en Bestemmelse herom ikke skulde ind i denne Lov, og ikke fordi man fra vor Side har ment, at den Frihed, der var Tale om i § 4, skulde være urimelig i sig selv; tværtimod er den vistnok i saa høi Grad allerede gaaet ind i det virkelige Livs Praxis, at Reglen derom i de allerfleste Tilfælde ikke vil komme til at indeholde noget egentlig Nyt. Det er altsaa ikke, fordi vi i Realiteten egentlig havde Noget imod denne Bestemmelse, men fordi vi have fundet, at den naturlige Plads for en Bestemmelse desangaaende maatte være i en anden Forbindelse, i en anden Lov, i den Lov, der under første Behandling antydedes, at der kunde blive Anledning til paa Grund af Konferencen i Berlin, og som maa ses fra et ganske andet Synspunkt end det, dette Lovforslag ses, den offentlige Fred paa Folketjens Helligdage, og det er altsaa af den Grund, som en ikke i Rammen passende og en ikke denne Lov egentlig vedkommende Bestemmelse, at Flertallet har foreslaaet, at ogsaa § 4 skal gaa ud. — Naar saaledes §§ 4, 5 og 6 udgaa, og der kun bliver §§ 1, 2 og 3 tilbage, ere de efterfølgende Paragrafer af en mere aksesorisk Natur; de indeholde de fornødne Bestemmelser ved Udførelsen af de foregaaende